

Sázava 4. – 8. května 2001

Účast: Tomáš a Alena J. s Tomášem ml. a Lukášem, Ríša a Martina, Karel a Anička B., Alena M., Lucina, Pavel a Helča s Kájou, Helča S., Tereza, Dráza a Míla s Kačenkou, Kýza a Pavla K., Dana, Zdeněk se psem Alanem, Martin a Dáša se psem Deli, Bára H. a Petr, Tvrd'a, Zdeňka, Alena P., Ivana, Zlatka s dcerami a jejich kamarádkami, Romana a Mirek, Bára

Pátek 4. května 2001 (Praha – Týnec nad Sázavou): Letošní „Jarní Sázava VII“, jak zní oficiální název celé akce, byla vskutku monumentální. Tento přívlastek získala nejen díky počtu účastníků a povodňovému množství vody v Sázavě, ale hlavně tím, co jsme prožili.

V pátek odpoledne se do notoricky známého tábořiště v Týnci nad Sázavou dopravili vlakem Karel a Ríša, kteří cestou zvládli zkonzumovat lahvinku rumu a díky tomu dorazili v poněkud vláčném stavu. Auty pak postupně přijeli Tomáš a Alena J. s Tomášem ml. a Lukášem (ti za svůj džíp zapřáhli přívěs se čtyřmi kánoemi); Alena M. a Lucka; Pavel a Helča K.; Anička; Helča S. a Tereza; Míla, jenž přivezl Drázu s Kačenkou, Kýzu a Pavlu a pak zase odjel do Prahy; Dana a Zdeněk se psem Alanem a večer Martin a Dáša se psem Deli.

Trochu nás šokovalo, že krom nás dlouho nebylo na tábořišti živé nohy, přestože jsme se před odjezdem navzájem popoháněli, abychom byli v Týnci co nejdříve z důvodu zabrání dostatečného prostoru pro naši početnou výpravu, množstvím účastníků připomínající zájezd zasloužilých pracovníků STS Chvojkovice Brod. A tak jsme si mohli vybudovat tábořiště v klidu a Helča s Karlem měli i čas na vzájemné špičkování, kdo má hezčí duhovou loď okatou, kterou si oba nedávno zakoupili. Helča ji dostala o Velikonocích dodatečně jako dar k únorovým narozeninám a Karel si ji pořídil na základě jejího doporučení den před odjezdem na vodu. Oba dva přitom hlasitě hanili kánoi toho druhého a svoji bránili proti tomu, aby jim jí náhodou někdo neokoukal nebo nedej bože neohmatal.

Brzy se přišel připomenout správce kempu v umaštěném žlutém reklamním tričku na Tatranky. Mnohem více než jeho tričko nás však zaujalo to, že vypadal a dokonce i mluvil jako komunistická kreatura Míra Štěpán. Naštěstí chtěl jen zaplatit kempovné, přihlášky do Grebousaurova spolku totiž asi nechal doma. Bylo hezky, ale z předpovědi počasí jsme věděli, že to nemá dlouho vydržet. Přijela také Bára H. s Petrem a svojí partou, tvořenou další šesticí lidí, ale separovali se, jelikož si stany postavili kus od nás, a celý víkend jsme se více méně míjeli.

Večer jsme zažehli ohýnek, na němž si někteří opekli buřtíky, klobásky a Jeszici dokonce na zánovním uzavíratelném roštu uročnili masíčka. Neměli to zase ale tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Aleně totiž trochu dělalo potíže, když do roštu měla nacpat zmrzlou kostku masa. Její úsilí ostatní pobaveně sledovali, ale hrubá síla nakonec zvítězila nad fyzikálními zákony, takže pak pro změnu uslintávali jako Pavlovovi psi. Bohužel začalo pršet a proto jsme byli nuceni se přesunout do hospody V Náklí, kde jsme se uvelebili na zastřešené verandě. Intenzita deště se však začala stupňovat a díky bočnímu větru posezení připomínalo průjezd myčkou aut s otevřenými okénky. Proto jsme nakonec obsadili část lokálu. Pavel začal hrát kolem osmé na kytaru. Když pak někdy po druhé končil, měl toho docela dost. Stejně tak i Helča, která ho zpěvem podporovala s takovým zaujetím, že druhý den byla díky ztrátě hlasu zralá tak akorát na recitaci Bezručovy agitky „Sto roků v šachtě“. Tomu však předcházela celá řada osvědčených záležitostí, jako například Jackův smích, jehož se zhostil Ríša s bravurou vrchního eunucha z harému Ali Paši Hatati. „Do sedel“ už jsme ale museli absolvovat bez něj, přestože se na ně těšil. Nevydržel totiž intenzivní zachlastávání, jež započal už ve vlaku

s Karlem, a po odplivnutí si večere zmizel po anglicku. Poslední vytrvalci - Helča, Pavel, Karel a Pavla - vydrželi až do tří. Díky tomu zajistili i mobil, který v hospodě zapomněl Tomáš. Se škodolibostí jim vlastní se shodli na tom, že počkají, kdy se o něj přihlásí.

Sobota 5. května 2001 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Po deváté hodině jsme se postupně probouzeli do dopoledne, kdy bylo ještě poměrně hezky a teplo. Nasnídali jsme se a začali se dohadovat, jak to provedeme s převozem lodí zpět z Pikovic. Nakonec jsme se přiklonili k tomu, že využijeme příznivého počasí, auta tam nyní nepovezeme a převoz lodí zpět vyřešíme po dojezdu do Pikovic. Později se ukázalo, že to bylo moudré rozhodnutí.

Naše mohutná flotila deseti kánoí vyplula při složení posádek: Helča - Lukáš v duhové okaté, Pavel - Tomáš ml. v Žlababě II, Tomáš - Alena J. v zeleném kyblíku, Helča S. - Tereza v zeleném parníku, Alena M. - Lucka a porculán Kačenka v oranžové vydře, Karel - Anička v duhové okaté, Martin - Dáša a pes Deli v oranžovém kyblíku, Zdeněk - Dana a pes Alan v Děravě, Ríša - Drahuna a Kýza - Pavla v kanárkových kyblících půjčených v Bisportu.

Stav vody byl tak akorát, ani sucho ani náznak povodně. To bylo v sobotu, o den později to již bylo něco jiného. Čekala nás řada jezů, ale nikam jsme nepospíchali, zvláště proto, že jsme byli vybaveni několika lahvinkami Hu-Hu koktejlů, a ty, jak je známo, se pijí nejlépe při srážkách. Pouze obsah láhve, v níž byl naředěn Danou dodaný „nápoj“, chutí připomínající vykvašená povidla, a z níž se linul zápach několik let hnijících mrtvol, byl konzumován s nejvyšší obezřetností.

První [jez v Týnci](#) jsme zdolali zkušeně bez ztráty květin, pouze někteří háčci dostali při průjezdu šlajsnou na uvítanou přiděl studené vody. Po splutí krátkého voleje jsme se přiblížili k druhému jezu, jímž byly [Podělusy - Chrást](#).

Když je trochu více vody, dá se sjet nalevo od šlajсны jeho provalenou částí, pod níž je třeba se mírným esíčkem vyhnout kamenům pod hladinou. Tentokrát to ale bylo tak na hraně a kameny z vody vyčuhovaly trochu více, než by bylo zdravo. Proto ho všichni raději bezproblémově spluli šlajsnou. Jen Karel s Ančou si nedali říct a zkusili to popsanou cestou. K tomu, aby provedli polovičního eskymáka, pak stačila pouhá chvílka. Ostatní jen těžko skrývali radost nad prvním cvaknutím. Vlastně se o to ani moc nepokoušeli, což potvrzovaly z břehu zaznívající spokojené chorály připomínající fotbalové derby.

[Brejlov](#), který následoval opět po krátkém několikasetmetrovém klidnějším úseku, nabídl několik řešení svého zdolání. Šlajсна byla zavřena, a tak většina z nás stáhla lodě u ostrůvku vzniklého naplaveninami u jeho pravé kozy. Jen Pavel to vzal osvědčenou trasou při pravém břehu, ale hned rychle spěchal se podívat na tři lodě, které jejich posádky vedly riskantní trasou u levého břehu - snad z nostalgie nad vzpomínkou, jak zde před dvěma roky uvízl náš raft. Jako první s řádným žuchnutím zde projela Helča a s napětím čekala, jak si povedou Helča S. s Terezou. Ale i ony „seskákaly“ dolů poměrně v pohodě, i když vřískotu, který se přitom dral z jejich hrdel, by nemohl konkurovat ani Ríšův Jackův smích. Posledním odvážlivcem byl právě Ríša. Zpočátku to vypadalo nadějně, ale pak si „zapomněl“ pádlo mezi kameny, a bez něj se kánoe ovládá dost zle. Jen se zoufale ohlédl a v očích mu problesklo smutné poznání toho, co bude následovat. Samozřejmě to bylo velmi pikantní cvaknutí, jímž jeho pokus skončil.

Další jez, [Kaňov](#) s vysokým přepadem a nebezpečným vývařištem jsme bravurně zdolali zavřenou šlajsnou, u níž jsme přistáli, přeskočili ji a pak lodě přehodili přes trámy, jimiž byla zavřena. Ríša přitom prokázal, že je mužem dne, nebo alespoň jeho první části. Při snášení lodí na konec šlajсны totiž uklouzl po špenátu, jímž bylo její dno porostlé, a s ve vzduchu třepotajícími nožičkami jí projel po zadku, připomínajíc tak želvu v tobogánu. Pak se šel raději rovnou vykoupat. Ještě předtím však někde ztratil svůj zánovní slamáček a těžce toho želel.

Následoval úsek, kde Sázava teče příjemnou lesnatou krajinou a její jezy mají spíše přírodní charakter. Žádná betonová monstra, ale prudké sešupy do úzkých přejezdných koryt. Krhanice jsme zvládli zdárně, ale o pět set metrů dále nás [Pěnkava](#) všechny, tentokrát i včetně zadáků, zalila vysokými vlnami, a navíc se zde cvakli Zdeněk s Danou. Humorné bylo, když Zdeněk vylil Děravu, připlul k na břehu o pár metrů níže stojící Daně a práskl se podruhé. Také Martin a Dáša se na zbývajícím úseku do Kamenného Přívozu „koupali“ hned dvakrát a nelze opomenout ani pád do vody v podání Aleny J. při zastavení u posledního jezu [Lesní](#), kde náhon do mlýnské stoky táhl doprava takovou silou, že mnohé kánoe zde minuly propust, jejíž kozy jsou viditelné až při připlutí těsně k hraně jezu, a „sjely“ jej po kamenitém spádu.

Dlouhé přeje před Kamenným Přívozem jsme zdolali bez zdržování. Vpřed nás hnala vidina obědu a navíc se začalo citelně ochlazovat. Kánoe jsme vytáhli na levý břeh u mostu a rychle chvátili do hospůdky U Staré pošty. Dost nás zaskočilo, že byla plně obsazena. Neměli jsme ale jiné volby, než čekat. Naštěstí jsme svým postáváním u dveří do lokálu a hladovými pohledy záhy vypudili své předchůdce. Obsadili jsme uvolněná místa, a pak jsme se mohli dát do toužebně očekávaného hodování. Nabídka zdejšího šéfkuchaře, založená na tradiční české kuchyni, nás plně uspokojila a chuť všech pokrmů, jimiž byly: vepřo - knedlo - zelo, vídeňský guláš, rajská, játra na cibulce či držková polévka, byla znamenitá. Pouze Helča S. a Dráža se dlouho nemohly dočkat svých jídel, což ostatní samozřejmě vedlo ke škodolibým poznámkám jako například: „Tak se na to vykašleme a jdeme...“ nebo „To je tak příjemný se dobře najíst, aáách... Vy si nic nedáte?“ Třeba také dodat, že cena jídel byla více než lidová, kolem čtyřiceti korun za porci.

Ochlazení vzduchu se mezitím ještě zintensivnilo a venku se udělala opravdu docela zima. Jak jsme byli již předtím z lodí zmáčení, úplně jsme ztuhli. Především mokré plavky a boty v nás vyvolávaly nezapomenutelné prožitky. Rychle jsme se proto zabalili alespoň do pláštěnek, jež nás trochu začaly zahřívát. Zejména Karlův model, spočívající v tom, že oděn pouze v plavky, si na sebe oblékl igelitovou pláštěnku, byl zralý na módní časopis nebo alespoň na návštěvu sado-maso salónu. Dojem nespravil ani tím, když si přes pláštěnku natáhl mokré tričko.

Při pádlování už však bylo zase příjemně a navíc jsme druhou půlku trasy zvládli již bez cvaknutí. Při splutí [jezu v Kamenném Přívoze](#) nás nad vodou držely naplněné a vyhráté žaludky, a ani obávaný [Žampach](#) nenaplnil hrůzná očekávání. Žampach totiž přestal existovat! Vlastně byl rozbagrován do takové podoby, že z něj zbyla jen karikatura jezu.

Dalšími mírnými přejezkami v úseku, kde řeka byla sevřena ve vysoko se zdvihající soutěsce, na níž jsou vystaveny četné dřevěné chatky, z nichž dýchá atmosféra prvorepublikového trampingu, jsme dopluli do Pikovic. Cestou nás ještě pobavil pohled na roztomilé a velmi vyvedené figuríny vodníka na vrbě a čarodějnice „letící“ na koštěti zavěšené na stromě.

Již v Kamenném Přívoze Alena J. pohotově domluvila pomocí mobilu v půjčovně Bisport, že nám kánoe, i s barely a pádly, převezou z Pikovic do Týnce za přijatelný poplatek 70 korun na loď, včetně 10 korun za ochotu, a my se vrátíme vlakem.

V Pikovicích nám trochu zatrnulo, když jsme spatřili na přívěsu několik „továrních komínů“ po deseti plastových kánoích. Usoudili jsme, že naše laminátky to nemohou přežít, naštěstí nás ale pracovník půjčovny ujistil, že je dají navrch a že můžeme být v klidu.

Vydali jsme se tedy na nádraží a zde vyčkali příjezdu vlaku, pokud tak archaickou resem doslova kvetoucí soupravu, jež dorazila spíše jen silou vůle, lze nazvat. Možná, že ji pro nás vypravili rovnou ze šrotiště, neboť byla opravdu „úžasná“. Helča při nastupování sáhla na madlo a hned měla ruku celou černou, což bylo varování pro ostatní, aby si dali pozor na své lehce zavlhlé „garderoby a smokingy“. I tak jsme se uvelebili v neméně čistých sedačkách a s uspokojením sledovali, že venku začíná pršet až nyní.

„No v tomhle se ještě vracet pro lodě, to by se mi nechtělo,“ pronesl kdosi a vyjádřil tím myšlenky všech. Náladu nám spravily Daniny rumové perníčky, o něž jsme se „porvali jako vrabci o zrní“.

Po příjezdu jsme zjistili, že v hospodě V Náklí již čeká několik návštěv, jež přijely zapařit. Byli jimi Tvrďa se „sousedkou pod“ Zdeňkou, Alena P. s Ivanou a Zlatka s dcerami a jejich kamarádkami - čert se vyznej, kdo k ní vlastně patřil.

My však dali jednohlasně přednost dobré večeři, na níž jsme se přesunuli do restaurace místní honorace Rotunda v komplexu Bisportu. Jídla byla fakt skvělá! Přitom jsme se dočkali příjezdu vozidla s přívěsem z půjčovny, které když zaparkovalo u Rotundy, měli jsme za skly oken restaurace v prvním patře naše lodi doslova nadosah. Po večeři a poté, co nám je vyložili, jsme je odvezli Tomášovým džípem s přívěsem do kempu a všichni se přemístili do hospody V Náklí. Ta již byla obsazena mohutnou skupinou kedluben z Loun, a tak jsme zpočátku byli v salónku, i s další návštěvou, již byla Alenina sestřenice Romča s přítelem Mirkem a kamarádkou Bárrou. Tato trojice později odjela, nejdříve ale po Mirkově zvrhnutí piva Aleně J. do klína svedla Romana s Alenou pivní válku, při které létaly obsahy půllitrů z jedné strany stolu na druhou a zpět. Jako by tím chtěly napodobit živly, které venku rozpoutaly hotové peklo, když se shůry valily při opravdové průtrži mračen tuny vody.

V salónku jsme byli odříznuti od hudby, a proto jsme se přesunuli do lokálu. Zde bylo sice poněkud těsno a překeklubováno, ale zase to tady vařilo. A nutno dodat, že prim hrály naše holky Helča S. s Terezou a „holky“ Ivana s Alenou P., jež při Rikatádu a Vyhnaných z ráje zcela ovládly lokál. Kdyby zde byli zástupci Armády spásy, jistě by svedli lýtý boj proti jejich „pobuřujícímu“ vystoupení, jenže dnes se stalo jejich osudem být hvězdami které nehasnou.

Tanec a zábava se nakonec protáhly až do sedmé hodiny ranní, kdy odpadly poslední trosky: Helča S., Tereza, Helča K., Ivana a Alena P. Cestou do stanů vedly duchaplné rozhovory, jimž vévodilo Alenino prohlášení: „Já jsem si asi ukákla do tepláků“. Helča, která již den předtím obětovala hlasivky ve prospěch zpěvu, nyní zcela ztratila hlas a jen sípala smíchy, až si z toho za stany počůrala kalhoty.

Neděle 6. května 2001 (Stvořidla; cca 3 km): Již ráno, někdy kolem osmé a deváté, odjeli Tvrďa se Zdeňkou. Stejně tak i Zdeněk s Danou, jež přemohly po včerejších „útrapách“ nenadále zdravotní problémy. Zlatka, která s holkami přespala v kabinách fotbalového klubu, je následovala později. Taktéž Alena M. s Lucinou a po poledni i Alena P. s Ivanou a Terezou. Tím se naše grupa poněkud zredukovala, ale stejně nás zůstalo požehnaně.

Bylo chladno, ale naštěstí již nepršelo. Zato jsme otupěle a nevěřičně zírali na Sázavu, která stoupla asi o půl metru a její chladný mohutný tok se valil přes jez.

Dopoledne jsme se, zejména pak ti, kteří z hospody dorazili až k ránu, probouzeli jen těžko. Zapálili jsme si tedy ohýnek a posnádali. Někteří si opekli buřty, Martin a Dáša si dokonce připravili špízy. Naproti tomu Lukáš opékal vše, co mu přišlo pod ruku. Dokonce i slaninové chipsy, jež mu však na bodáku shořely.

Naše včerejší rozhodnutí, sjet si dnes Stvořidla, jsme podrobili těžkému zvažování, ale nakonec jsme k vlastnímu překvapení lenost přemohli a po poledni vyrazili auty k těmto asi 80 kilometrů vzdáleným peřejím.

Cesta proběhla v pohodě, ale při průjezdu kolem jezu v Ledči nás polil studený pot. Téměř po celý rok totiž obvykle bývá suchý. Nyní se přes něj divoce valila jílem dohněda zbarvená vodní masa nemilosrdně unášející i vzrostlé stromy.

Při příjezdu k můstku u železniční stanice Smrčná na pravém břehu Sázavy, kde se sjíždění Stvořidel začíná, za námi zastavil policejní džíp. Jakýsi Walker Ledec Ranger nám s lehkou ironií položenou otázkou: „Snad to nechcete jet?“ z níž vyznělo, co si o našich plánech myslí, rozhodně nedodal odvahy. Když pak jeho starší kolega dodal: „Jeli to jenom raftaři, máme

povodňovou pohotovost,“ došlo nám, že to asi nebude legrace. No, to už jsme ale koneckonců viděli na stavu jezů v Týnci a zejména v Ledči. Také zde u Smrčné, kde jindy bývá klidná hladina, nyní kalný tok uháněl vpřed poměrně velkou rychlostí.

No ale stejně jsme do toho šli, byť nás nakonec vyplulo jen sedm statečných - nebo lépe řečeno lehkovážných. Na singlu jeli Helča, Karel, Pavel, Tomáš a Martin, ve dvojici pak Helča S. s Kýzou. Ostatní nasedli do aut a vydali se na cestu do levobřežního kempu pod Stvořidly.

Začátek plavby byl poměrně poklidný, neboť samotná peřej Stvořidla začínala až o několik set metrů dále. Řeka tekla sice poměrně rychle, ale jelikož dno bylo rovné a nekamenité, netvořily se vlny a víry.

Z opatrnosti, abychom si po vplutí do peřeje nepřekáželi, jsme drželi asi padesátimetrové odstupy. Sázava zde tekla v širokém toku, a my tak měli možnost sledovat, jak se před námi najednou začíná jakoby svažovat. Pak se objevily poměrně vysoké vlny, a to jsme ještě netušili, že proti tomu, co nás čeká, jsou to směšné vlnky. Přesto nám nadělaly potíže. Zejména pak Karlovi, který si řekl: „To ještě nic není, nebudu si klekat,“ a vzápětí se cvakl. Jeho okatá zmizela pod vodou a její polohu naznačoval coby bójka jen černý igelitový pytel, jenž předtím prozíravě přivázal ke šprajcu. Nyní s vypětím všech sil, plavající v ledové vodě, držel provaz a bojoval o záchranu své lodi, která byla unášena řekou kdesi pod ním.

Kratší, asi stometrový, peřejnatý úsek naštěstí končil a řeka se na chvíli ztišila. Na obzoru jsme však už spatřili něco, co jsme na řece ještě neměli možnost vidět. Stvořidla při povodni.

Helča, která plula jako první, již nemohla zareagovat na naše volání, aby zastavila, a její kánoe byla vtažena do peřeje. Toto nebezpečí nyní hrozilo i Karlovi, který vlastní silou nebyl schopen dovléci loď ke břehu. Naštěstí mu na pomoc přispěchal Martin.

„Pusť ten pytel!“ Volal na něj.

„Na něm je loď!“ Objasn timer Karel své počínání. Pak se zachytil Martinova kyblíku a společně na poslední chvíli dovlékli okatou ke břehu. Krátce po nich zde přistáli i Tomáš, Pavel a Helča S. s Kýzou.

Vylili jsme Karlovu okatou a znovu se vydali na řeku. Bylo to neuvěřitelné. Voda se zde opravdu začínala valit z kopce!

„To snad není možný,“ kroutili jsme hlavou a sledovali vysoko se vzpínající vlny, které následovaly v dokonalé sinusoidě. Asi po dvou metrech jedna jako druhá, všechny vysoké snad metr. To nebyla řeka, to byl Gontlīt, to bylo moře, to byla bájná Charybdis nasávající a chrlící vodu, již hnala lodě do tlam šestihlavé Skyllý! Jen s tím rozdílem, že vlny se nevalily proti nám, ale my proti nim. Žulové balvany nebyly vůbec vidět, protože hladina byla tak vysoko, že pod ní jednoduše zmizely.

Jako první s výjimkou Helči, jež byla kdesi vpředu, tentokrát vyrazil Tomáš. Sledovali jsme, jak se jeho loď divoce vzpíná, když každá z vln vyhodila její špici vzhůru, aby se vzápětí propadla zase do hlubiny mezi nimi. Ujel však jen asi sto metrů a pak mu jedna z nich srazila špici do strany. Vzápětí se jeho kánoe zalila a i s Tomášem zmizela ostatním z očí. Ti však již urychleně vyplouvali za ním, s tím, že mu někde, až na něj narazí, snad pomohou. Pokud ovšem sami nebudou potřebovat pomoc!

Vřítili jsme se do mohutných peřejí způsobujících doslova vlnobití. Zde se naše osudy zcela rozdělily a to, co se poté událo, nejlépe asi přiblíží tři nezávislé dějové pohledy:

1. Jako druhý za Tomášem vyjel Pavel, pak Karel, Helča S. s Kýzou a Martin. Jak už bylo napsáno, po jeho cvaknutí ho ztratili z očí. Jediné, co bylo možné dělat, bylo překonávat mohutné kalné a ledové masy vody tím, že kánoe drželi kolmo k vlnám zdviháním obrovskými žulovými balvany na dně. Špičky lodí jim neustále strhávaly stranou, a tak to nebyla žádná legrace. Jediné řešení bylo splynout s živlem, podat se jeho síle, nesnažit se jít

proti němu, ale naopak ho využít. Nějaké větší záběry neměly smysl. Jen udržovat rychlost a zakontrovat, když voda strhávala loď na opačnou stranu, či přitáhnout záď, když šla na stranu, kde zadáci drželi pádlo. Takto propluli první z trojice nejobtížnějších úseků, aby se vzápětí dostali do druhého, ještě divočejšího.

Adrenalin v krvi měli na nejvyšší možné úrovni, ale zároveň jim hrdla svíral strach.

„Co se stane, když se cvaknu? A co je s Tomášem? A co ostatní? Jedou nebo se práskli?“ To byly otázky, na které nikdo z nás nedokázal odpovědět.

Asi dvakrát či třikrát měl za Tomášem jedoucí Pavel namále, když se musel doslova rvát s vlnou padající shůry dolů jak nějaký vodopád, či když najel bokem mezi dva za sebou ležící kameny. Tehdy naštěstí loď sklouzla kupředu a podařilo se mu jí včas srovnat. Řeka divoce řvala: „Podívejte se, vy směšné lidské postavičky, jak jste proti mně malé!“ a vyvolávala takový rachot, že to připomínalo, jako kdyby se korytem nevalila voda, ale kamení.

V její pravé části se objevil ostrůvek tvořený velkým žulovým seskupením. V lodi již měl nějakou vodu, a tak, když ho proud přiblížil k ostrůvku, rychle několikrát přitáhl Žlababu doprava a doslova s ní zaparkoval. Rychle z ní začal vylévat ešusem vodu. Co chvíli se otáčel, kde jsou ostatní. Celkem brzy se objevil Karel, který tuto část zdolal obdobně jako on, a nyní sjel napravo od ostrůvku, kde voda byla trochu tišší než nalevo.

„Kde je Tomáš?“

„Nevím, já ho neviděl!“

Za chvíli se nalevo objevil zelený parník s Helčou S. a Kýzou. S těžkou přídí zalévanou vlnami se drželi skvěle, ale vody v lodi již bylo tolik, že jen co minuli ostrůvek, cvakli se a zmizeli v pravotočivé zákrutě.

A již se blížil oranžový kyblík s Martinem. Taktéž on se u konce tohoto nejobtížnějšího úseku cvakl. Řeka ho však i s lodí naštěstí vrhla na ostrůvek, kde s Pavlem loď vylili. Pak přešli k pravému břehu, vytáhli loď a hustým porostem se vydali vpřed tam, kde tušili, že musí být ostatní. Vylezli na koleje vedoucí v kopci několik metrů od břehu. Sotva ušli asi padesát metrů, zaslechli pískot píšťalky.

Vrhli se vpřed ke břehu.

„Héééj, tady,“ snažil se Martin překřičet hukot vody.

2. Helče, která dva ze tří úseků nespoutaného vodního živlu zdolala jako první, se podařilo zastavit v tišině pod pravotočivou zákrutou, kterou končil druhý úsek. Zachytila se za křoviny a držela se jich sedíc v kánoji a čekajíc na ostatní. Také ona pociťovala úzkost a to netušila, jak úděsné budou pro ni následující okamžiky.

Náhle vlny vyplivly jakýsi špinavý oranžový „kus hadru“, za nímž plula modrá karimatka. Nebyl to však hadr, ale záchranná vesta, která bez jakékoliv nadsázky zachránila život Tomášovi, jenž se z ní polomrtvý vyklubal. Vestu si vlastně oblékl jen proto, že ji jeho kluci dnes nepotřebovali, a on si řekl, že by ho v té zimě mohla zahřát.

Zcela vyčerpán se zachytil na kameni a na Helčin dotaz: „Kde máš loď?“ reagoval nesrozumitelným mumláním: „Ty vole, já nevím,“ a v tu chvíli možná ani netušil, že se znovu narodil. Právě si projel Stvořidla namísto v lodi ve vestě, jakoby se chtěl věnovat jinému sportu - kanyoningu.

Jenže za chvíli připlul v kánoji promodralý Karel a říkal: „Mám toho dost.“ A hned nato se objevila Helča S., vzdorující živlu, jenž ji stahoval vodou nalitou pod bundu pod hladinu. Také ona jen cosi blekotala. Za ní voda vyplavila do tišinky zdemolovanou zelenou kánoji, jejíž spodky kapes byly rozervány na hadry tím, jak byla vláčena po kamenitém dně. Naštěstí jí zbytky vzduchu v kapsách nadlehčovaly a vratiproud ji podržel v tišince, než ji chlapi vytáhli.

„Kde máš Pavla?“ naskočil po dvou dnech neskutečným strachem a úzkostí Helče hlas.

„Já nevím, nevím, co, já nevím,“ mumlala.

„Pavléé!! Kde jsi?! Pavléé!“ volala Helča, jež mezitím vylezla z lodi, a pískala na píšťalku. Situace v tu chvíli vypadla strašně špatně. Začala se prodírat podél břehu neprostupnými houštinami tvořenými jehličnany a akáty prorůstajícími mezi balvany.

To již ale k úlevě všech přibíhal Kýza, jenž se sebezachránil o kus výše, a za chvíli i Martin s Pavlem.

Obrovská úleva nad tím, že všichni žijeme, i částečné uklidnění pobýtem na břehu, nás okamžitě vedly k racionálnímu uvažování. Shodli jsme se na tom, že dál nepojedeme. Tomáš neměl loď, Helča S. s Kýzou z ní měli kropítko, a ostatní toho měli buď díky cvaknutím nebo prožitému strachu o ostatní také dost. Pavel měl navíc před očima stále živé vzpomínky na „Sázavský masakr“ v roce 1996, kdy utopil Žlababu I.

Začali jsme proto organizovat záchranné práce. Úsek zde byl na chvíli klidnější, a tak Karel přešel na levý břeh a po turistické stezce se rozeběhl do kempu pro pomoc. Ostatní zatím začali vytahovat loď strašným terénem, či spíše džunglí, ke kolejím. Zejména parník, který měl prostor mezi dvěma dny zalit vodou, vážil snad metr. Tenké šlahounky akátu táhnoucí se od země až někam do výše pasu nám přitom nemilosrdně rozdíraly nohy.

3. Alena J. s Tomášem ml. a Lukášem, Anička, Ríša, Drahuna s Kačenkou, Pavla a Dáša dorazilyauty do kempu pod Stvořidly. Čekání na sedmičku kamikadze v kánoích nemělo být dlouhé, a tak si začali chystat foťáky, aby neprošvihli triumfální příjezd pokořitelů nepokořitelného, snad jen návrat Césara do Říma se tomu měl rovnat.

V tom někdo zavolal: „Támhle pluje loď!“

„Kde?“ - „Já nic nevidím.“ - „Vždyť je prázdná!“

„To je Tomášova!“ zbledla Alena J.

Parta raftařů z Olomouce, kteří zde vydatnými doušky kořalky tišili adrenalin vybouřený projetím Stvořidel na raftu, se vrhla do vody a Tomášovu kánoi vytáhla. Dáša raději schovala foťák. Bylo by to dost morbidní, začít si dělat fotky.

Z lesa vyběhl a po břehu se blížil Karel.

„Ježiši Kriste!“ - „Jsou všichni živí?!“ volali na něj a bylo to jediné, na co mysleli.

„Jo, žijeme,“ uklidnil je a ve zkratce vylíčil, co se stalo.

Pak se již rozjely naplno záchranné práce. Karel s Ríšou šli po levém břehu pro jeho loď, ostatní spolu s raftaři motivovanými darovanou flaškou fernetu přešli přes můstek a po kolejích dorazili k místu, kde na lesní cestě byly vytaženy kánoe. Nebylo to naštěstí příliš daleko, jen asi něco kolem půl kilometru.

Začaly padat návrhy: „Vezmeme loď a jdeme po kolejích, když pojede vlak jednoduše uhneme.“

Helča naštěstí všechny dosti důrazně zdržela a snad i přesvědčila, že je to nesmysl. Alena J. pak vytáhla mobil s tím, že zjistí, jestli nějaký vlak nemá náhodou teď jet. Než zjistila číslo, prohnala se kolem nás v okamžiku asi tří sekund vlaková souprava. Kdybychom nyní byli na kolejích, je z nás kaše a z kánoí trsátka.

To se již ale Alena dotazovala, že potřebuje vědět, kdy pojede vlak mezi Ledčí a Světlou. Vysvětlovala přitom nevysvětlitelné, proč jí zajímají vlaky v obou směrech, že totiž nikam nechce jet, ale pouze nechce být přejeta.

Zjistila, že další vlak vyjíždí z Ledče za čtvrt hodinu. Popadli jsme tedy čtveřici kánoí na pádla či na ramena a po kolejích se vydali ke kempu pod Stvořidly.

„Kam se na to hrabou seskoky!“ hodnotil dnešní zážitek Martin, zatímco Pavlové si začali notovat: „Na železnici, dějou se věci, kánoe tam snášejí, švarní vodáci.“

Za deset minut jsme byli v kempu, převlékli se do suchého oblečení a naložili lodě na přívěs a na střechy aut. Zelený Tomášův kyblík prokázal odolnost materiálu a byl téměř netknutý. To se rozhodně nedalo tvrdit o zeleném parníku, který vypadal, jako kdyby si ho vzal do parády Jack Rozpáravač. Také Karlova okatá měla četné šrámy. Límec byl v zadní části odtržen od paluby a i ta měla na dvou místech poškozenou svou duhovou malbu.

Pak jsme se vydali na cestu zpět s výjimkou Pavla, Helči a Helči S., kteří jeli na nedalekou chatu k Pavlovým rodičům pro Káju.

Večer jsme se sešli všichni v hospodě V Náklí, která byla dneska téměř liduprázdná. Samozřejmě nepadla snad jediná věta, která by se nějakým způsobem nevztahovala k odpolednímu dobrodružství. Adrenalin jsme měli snad i v chlupcích v nose, a nové posily - Míla a Martina - na nás jen nechápavě zíraly. Byli jsme sice znaveni, ale nakonec jsme zase vydrželi asi do tří.

Pondělí 7. května 2001 (Týnec – Pikovice; 16,3 km): Ráno jsme se probudili opět do nepříjemné zimy. Nebýt toho, že jsme měli žluté oči a močáky se nám již vyvalovaly bokem, těžko by někdo z nás vylezl z vyhrátého spacáku. Hned jsme také zjistili, že hladina řeky oproti včerejšku ještě více stoupla, neboť do Týnce již dorazila vlna z horního toku. Betonové kozy na jezu nyní zcela zmizely pod vodou a ostrůvek pod ním byl zaplavený.

„Jako před pěti lety,“ vzpomněli si pamětníci Zkázy Sázavské flotily.

Jelikož jízdu v otevřených kánoích jsme zejména po včerejších zážitcích uznali jako velmi riskantní, začali jsme vážně uvažovat o ukončení akce a odjezdu do Prahy. To však nakonec učinili pouze Říša s Martinou. Karla pak napadla skvělá myšlenka půjčit si rafty. V Bisportu je ale nevedli, a tak Alena J. pohotově několika telefonáty zorganizovala zapůjčení dvou Colorád, které nechala dovézt Ivošem z autobazaru.

A tak jsme opět vypluli na řeku a to na raftech. Jen Helča a Tomáš ml., protože nás bylo příliš mnoho, pluli v kánoi. Složení posádek bylo následující: 1. raft: Karel, Míla, Helča S., Anička, Kája, Kačka, Drahuna a Pavel, 2. raft: Tomáš, Alena J., Martin, Dáša, Pavla, Kýza a Lukáš.

Již úvodní [jez v Týnci](#), který jsme sjeli po jeho hraně při pravém břehu, naznačil, že háčci na špici si dnes o suchém oblečení mohou nechat jen zdát. Dostali totiž pěknou odporně studenou vodní facku.

Pokračovali jsme dál. Vpředu jela okatá s Helčou a Tomášem ml. v roli jakýchsi předjezdčů. Helča vždy před jezem vystoupila z kánoe, byť to nebylo lehké vzhledem k tomu, že cestičky podél břehu byly zatopené a okraj řeky tak obvykle zasahoval někam do křovin či do kopřiv, obhlédla jez a pak nám dala znamení, že můžeme jet rovnou. Tak jsme zdolali [Podělusy](#) a přiblížili se k [Brejlovu](#).

„Je tam stupínek, jedťte!“ volala Helča ze břehu, i když jí hukot vody trhal slova od pusy. Jenomže když první raft najel do šlajsny, spatřila jeho posádka, že „stupínek“ je ve skutečnosti asi metr a půl vysoký kolmý padák.

„Prej stupínek!“ zakleli Pavel s Drahunou na háčku, ale to se již raft naklonil a těžce se sesunul dolů. Vzápětí je smetla vlna na Kačenku a Káju sedící za nimi. Všichni byli totálně promočení a to nás ještě začal táhnout vratiproud zpět. Několika mocnými záběry jsme se vymanili z jeho vlivu a pokračovali dál. Pod jezem jsme ještě byli zaplaveni několika dalšími zabaláky vzpínajícími se proti nám.

„To bylo zajímavý, nejdřív byli metr pode mnou a pak metr nade mnou,“ poznamenal později nezúčastněně Míla.

Druhý raft na tom byl poněkud lépe, neboť neměl tak zatíženou příď, ale šlajsnou „protekl“ obdobně. Nejnáročnější plavbu však po celou trasu až do Kamenného Přívozu prožívala Helča s Tomášem ml. Věčně byli totiž zalití vodou, již museli často „kýblovat“ ven z lodi. Jízdu ale zvládli bravurně a s velkým přehledem.

Před dalším jezem v [Kaňově](#) Míla rozhodně doporučoval ho jet bez prohlídky, ale naštěstí jsme nedali na jeho radu a zastavili u levého břehu. Odtud jsme mohli sledovat Niagarský vodopád padající z vysoko položené hrany jezu a vytvářející takové vývaňišťe, že se v něm bezmocně točil i kmen statného stromu.

Děti ale byly úplně smáčené a klepaly se zimou, a tak Pavel, který taktéž vytuhl, vzal převlečeného Káju a Kačenku a vyrazil s nimi pěšky zpět do Týnce, kde si zašli na jídlo do Rotundy a svedli zde lítou bitvu v Člověče nezlob se.

Ostatní pokračovali do Kamenného Přívozu, projeli si ještě zbývající jezy a peřeje a plavbu si opravdu vychutnali. Mílovi se přitom podařilo zlomit Pavlovo historické a z toho důvodu i již předtím značně pochroumané pádlo.

Příjemným zakončením jízdy pak byl oběd v hospůdce U Staré pošty v Kamenném Přívoze, kde si většina pochutnala na výtečné kachničce. Zde jsme konečně mohli někomu pomoci i my. Konkrétně „permanentně mobilní“ Alena J., když telefonátem do půjčovny v Týnci umožnila jednomu vodákovi s totálně promrzlými dětmi ukončit jízdu na vypůjčených kyblících již zde, namísto v původně uvažovaných Pikovicích.

Zatímco Karel svezl posádky autem do Týnce, Tomáš s Alenou J. a Martin s Dášou se rozhodli dojet až do Pikovic, což skutečně učinili.

Hospoda V Náklí byla dnes zavřena, počasí bylo až na teplotu příznivé, a tak jsme si večer rozdělali oheň a při Pavlově hře na kytaru a společném zpěvu vypili asi deset litrů vína. I to však bylo málo, a proto jsme ještě museli zorganizovat výpravu autem pro další vína. Povídalo se, a sedělo u ohně dlouho do noci. Kýza, Helča S., Pavla, Tomáš ml. a Lukáš, kteří si u něj udělali ležení, pak dokonce přespali pod širákem.

Úterý 8. května 2001 (Týnec nad Sázavou – Praha): Po vyspání se a snídání jsme se dali do vyklizení tábořiště a balení. Tomášovi, který začal konečně pohřešovat svůj mobil, a již chtěli s Alenou J. volat k Oskarovi, ať ho zablokují, jsme ho k jeho překvapení a úlevě projevenou zaslouženým komentářem: „Vy sviňáciíí!“ vrátili.

Krátce předtím, než jsme se vydali na cestu do Prahy, se začalo dělat hezky, vysvitlo slunko a vzduch se výrazně oteplil. Bylo to k vzteku, ale i přes nepřízeň počasí byla celá akce výtečná a především poučná. Po zážitku na Stvořidlech jsme si začali uvědomovat, že i na řece je třeba myslet na svoji bezpečnost.